RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.069 van 7 oktober 2002
in de zaak A. 114.499/XIV-7752.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 17 september 1979 en van Kameroense nationaliteit, op 17 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 11 september 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MEULEMANS die, loco Advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 14 oktober 2001 en verklaart zich vluchteling op 16 oktober 2001.

1.2. Op 24 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's. Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: kennelijk ongegrond.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde afkomstig te zijn uit Kumba en nooit politieke activiteiten te hebben gehad. In december 1999 ging u voor de kerstvakantie vanuit Yaoundé naar uw oom P. M. in Buea. Uw oom was coördinator van de Southern Cameroons National Council (SCNC) in Great Soppo, Buea. Af en toe vonden er in zijn restaurant politieke bijeenkomsten plaats, zo ook op 28 januari 2000. Na afloop van deze bijeenkomst, waaraan u niet deelnam, kuiste u alleen het lokaal. Drie mannen in burger van de Operation Command (sic) kwamen binnen, vroegen naar uw oom en namen u uiteindelijk op gewelddadige wijze mee. U werd opgesloten in een cel in Buea Central

Prison in Rocky Valley, waar u geregeld werd mishandeld en ondervraagd over de SCNC en over uw oom. U mocht geen bezoek ontvangen. In mei 2001 werd u enige tijd opgenomen in het militair ziekenhuis in Buea, waarna u terug in uw cel opgesloten werd. Op 2 oktober 2001 werden de achttien gevangenen uit uw cel op een wagen gezet voor een overplaatsing naar een u onbekende plaats. D., een medegevangene, had buikproblemen en verzocht herhaaldelijk om een sanitaire stop. Omdat dit geweigerd werd, voelde hij zich verplicht zijn gevoeg in de wagen te doen, wat de furie van de bewakers opwekte. Twee bewakers vergezelden hem naar buiten om de wagen te reinigen, toen opstand uitbrak onder de gevangenen. U, alsook de andere gevangenen, vluchtte(n) weg, tot u in het dorp Makah, aan de weg tussen Douala en Yaoundé, na enige tijd twee mensen ontmoette. U kreeg er opvang voor één nacht, waarna u gesommeerd werd verder te trekken. De volgende avond kwam u aan bij uw neef M. C. in Lukumba. Uw oom, P. M., was intussen Kameroen reeds ontvlucht. Op 13 oktober 2001 stelde uw moeder u voor aan een reisagent, Doctor, in wiens gezelschap u vanuit Douala naar België reisde. Op 16 oktober 2001 diende u een asielaanvraag in.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verschillende verklaringen enkele tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw relaas in sterke mate ondergraven. Zo blijkt, in verband met uw bevreemdende ontsnapping uit het gevangenentransport en uw vlucht uit Kameroen, uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 22 oktober 2001, punt 42) dat de wagen stopte om aan een gevangene de gelegenheid te geven zich te ontlasten, bewaakt door twee bewakers. U maakte gebruik van het tumult om weg te rennen tot u twee onbekenden ontmoette in een u onbekend dorp. De volgende dag ging u verder naar uw oom M.in Lukumba. U verklaarde tevens nooit het door u gebruikte, valse paspoort in handen gehad te hebben (punten 20, 42). Tegenover het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat de wagen pas stopte om gereinigd te worden nadat een gevangene, D., tijdens het transport zijn gevoeg had gedaan (verhoorverslag p. 1l). Na uw ontsnapping ontmoette u twee onbekenden in het dorp Makah, aan de weg tussen Douala en Yaoundé (p. 12). De volgende dag reisde u naar uw neef M. C., in Lukumba (p. 13). U verklaarde tevens uitdrukkelijk dat de reisagent u een Kameroens paspoort gaf, met uw foto maar op een andere naam, en dat u dit paspoort bij aankomst in België aan uw begeleider teruggaf (p. 14-15), U maakte tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer geen melding van uw hospitalisatie in mei 2001 (p. 8) en evenmin vermeldde u de regelmatige ondervragingen waaraan u onderworpen werd (p. 6-7). Uw verklaringen tijdens het onderhoud in dringend beroep vormden tevens een vrij exacte weergave van uw gedetailleerde motivatie bij uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep, zodat ook dit op de bovenvermelde punten niet overeenstemt met uw eerdere beweringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken. Het feit dat het door u neergeschreven relaas in uw verzoekschrift tot dringend beroep vrij letterlijk overeenstemt met uw eigen, latere verklaringen op het Commissariaat-generaal vormt geenszins een indicatie van geloofwaardigheid, temeer (daar) deze beweringen op enkele fundamentele punten afwijken van uw eerder relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat het ten zeerste bedenkelijk is dat de Kameroense autoriteiten niet-politiek actieve personen op basis van volstrekt ongefundeerde beschuldigingen ruim anderhalf jaar zouden opsluiten in een streng regime, zonder bezoekrecht, en zouden onderwerpen aan regelmatige ondervragingen en folterpraktijken, zonder dat de buitenwereld (oppositiebewegingen, mensenrechtenorganisaties, familieleden) hiervan lucht kregen. Uw verklaringen blijken ook op andere vlakken niet met de concrete werkelijkheid overeen te stemmen. U beweerde op 28 januari 2000 te zijn opgepakt door drie in burger geklede agenten van het Operation Command (p. 2-4). Dit speciaal politiekorps heet echter Operational Command, bekender onder de Franse naam "Commandement Opérationnel", dat op 24 februari 2000 door president Paul Biya werd opgericht, ongeveer een maand ná uw vermeende arrestatie (zie ondermeer L'Action des Chrétiens pour l'Abolition de la Torture et des exécutions capitales). Deze gegevens blijken overigens ook uit de door uzelf neergelegde algemene informatie over Kameroen. Aangezien deze internetuittreksels verder niet uw persoonlijk relaas behandelen, doen deze dan ook geen afbreuk aan bovenstaande bemerkingen.

Het door u neergelegde geboorteattest (dd. 18 november 1979) doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen vermits uw identiteit en nationaliteit niet worden betwist. De ongedateerde verklaring van klinisch psycholoog Filip Descheemaeker, waarin wordt gewezen op het risico dat u moeilijkheden kon ondervinden bij het vertellen van de door u ondergane gebeurtenissen, is evenmin van aard voorgaande argumentatie te wijzigen, aangezien u tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal goed in staat bleek gedetailleerde en gestructureerde verklaringen af te leggen, in nauwe overeenstemming met uw eigen schriftelijke verklaring, en waaruit, zoals hierboven is aangetoond, terdege het ongeloofwaardige karakter van uw relaas naar voren komt. Bovendien kan, bij gebrek aan geldige reisdocumenten, uw ware reisweg niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen andere elementen die de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermogen te wijzigen.

(...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt, gesteund op de afwezigheid van een middel gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de afwezigheid van een middel gericht tegen voornoemd bevel de ontvankelijkheid van het enig middel gericht tegen de thans bestreden beslissing niet in de weg staat, zodat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
>
> Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen dd. 28.11.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 24.10.2001.
>
> In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat het verhaal ongeloofwaardig is.
>
> Mijn verzoeker heeft zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 22 oktober 2001, punt 42) als tegenover het Commissariaat-Generaal verklaard dat de wagen pas stopte om gereinigd te worden nadat een gevangene, David, tijdens het transport zijn gevoeg had gedaan (verhoorverslag p. 1).
>
> Tevens verklaarde hij in beide interview(s) dat het dorp Makah was, aan de weg tussen Douala en Yaoundé (p. 12). De volgende dag reisde hij naar zijn neef M. C., in Lukumba (p. 13), hetgeen in het interview voor het Commissariaat-Generaal correct werd genoteerd.
>
> Mijn verzoeker heeft in het eerste interview niets kunnen zeggen over zijn paspoort. Het eerste interview duurde amper 20 minuten. Hij kreeg in het tweede interview voor het Commissariaat-Generaal wel de tijd en verklaarde uitdrukkelijk dat de reisagent u (hem) een Kameroens paspoort gaf, met zijn foto maar op een andere naam, en dat hij dit paspoort bij aankomst in België aan uw (zijn) begeleider teruggaf (p. 14-15).
>
> Mijn verzoeker heeft in het eerste interview niets kunnen zeggen over de hospitalisatie. Het eerste interview duurde amper 20 minuten. Hij kreeg in het tweede interview voor het

Commissariaat-Generaal wel de tijd en vertelde over zijn hospitalisatie in mei 2001 (CGVS p. 8). Hij vermeldde tevens de regelmatige ondervragingen waaraan hij onderworpen werd (CGVS p. 6-7).

Ten bewijze dat het eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken onjuist is, de volgende vaststelling. De verklaringen van mijn verzoeker tijdens het onderhoud in dringend beroep zijn een vrij exacte weergave van zijn gedetailleerde motivatie bij zijn verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep, zodat ook dit op de bovenvermelde punten uiteraard aantoont hoe onjuist het eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd weergegeven. Temeer daar er bij het eerste interview geen externe controle is van een raadsman en het interview amper 20 minuten geduurd heeft, hetgeen uiteraard niet kan vergeleken worden met het tweede interview dat ruim 2 uur duurde.

Tenslotte dient opgemerkt dat mijn verzoeker de ware toedracht niet kon naar buiten brengen, gezien hij bedreigd werd met de dood. De datum van 28 januari 2000 is correct. De mannen die zich voorstelden als agenten van het Operation Command (CGVS p. 2-4) is juist. Verzoeker had daar nog nooit van gehoord (zie nota's Mr. VANDENBERGHE p. 2). Dit speciaal politiekorps bestond reeds maar werd slechts "officieel" Operational Command, bekender onder de Franse naam Commandement Opérationnel, op 24 februari 2000 door president Paul Biya opgericht.

In zijn beslissing dd. 28.11.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoek(st)er in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd. 1994, 56, Rev. Dr. Etr., 1994, 29.";

3.2.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, daar hij de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en hij de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg kent;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen, omdat hij meent dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat verzoeker de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat verzoeker bijgevolg geen concreet en tastbaar element aanvoert dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat om deze motieven alleen reeds de in het enig middel geviseerde bepalingen niet werden geschonden;

Overwegende dat er in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal in verband met de ontsnapping van verzoeker gedurende het gevangenentransport, verzoekers paspoort en verzoekers hospitalisatie; dat de tegenstrijdigheden zo fundamenteel zijn dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers

asielrelaas in het gedrang brengen; dat dit blijkt uit de grondige analyse die de Commissaris-generaal van deze tegenstrijdigheden heeft gemaakt in de bestreden beslissing; dat deze analyse correct en pertinent is en geenszins wordt weerlegd in het verzoekschrift tot nietigverklaring;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker de weerhouden tegenstrijdigheden toeschrijft aan het niet noteren van bepaalde elementen uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en aan het feit dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken veel korter was dan het verhoor op het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat in dit verband verzoekers uiteenzetting niet overtuigt, vermits uit het administratief dossier het volgende blijkt:
- noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker opmerkingen geformuleerd met betrekking tot het niet noteren van bepaalde elementen uit zijn verklaringen;
- zowel het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als dit op het Commissariaat-generaal gebeurden uiterst grondig;
- op het einde van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt expliciet vermeld: "Duur van het interview 14.50 tot 15.45 uur. Het verslag werd mij voorgelezen in het Engels. Na herlezing volhard en teken ik. Het stemt overeen met de inlichtingen die ik gegeven heb. Na herlezing volhard en teken ik.";
- het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vijf en vijftig minuten geduurd (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p. 14) en geen twintig minuten zoals verzoeker in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring beweert;
- verzoeker heeft voormeld grondig onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud ondertekend;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker nooit politieke activiteiten heeft gehad; dat dit niet betwiste gegeven het determinerend motief uitmaakt dat de bestreden beslissing schraagt, vermits verzoeker niet aantoont dat hij ressorteert onder de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat bovendien uit wat voorafgaat volgt dat de kritiek van verzoeker op het niet noteren van bepaalde elementen van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de beperkte duur van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, feitelijke grondslag mist en in strijd is met de duur en de inhoud van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en met de nota's in dringend beroep; dat het enig middel van verzoeker in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**